

KENDRA ADAMS

Moxyland

– SF-monológ –

Az emberi agy mindig újraírja magát. Így működik.
Az asszociációk rétegei helyekhez, emberekhez kötődnek.
És mindegyiket rugalmasan körbeöleli az új tapasztalat.
Egy egész várost fel lehetne építeni az emlékek súlya alapján.
Ahogy a gyilkos mozgását követik a kis gombostűkkel.
De a kapcsolatok egyre sűrűbbek, vastosabbak és bonyolultabbak.

Úgy érzem, mintha a ponyva felszívna az érzelmi üledéket is.
Öt hónapja még tetszett, hogy kitartott nő vagyok, az milyen nagyvilági.
De most már állott és megfáradt és naiv a testem.
A nanót úgy fejlesztették ki, hogy minden abnormalis fejleményt felkutasson.
Maratoni méregtelenítés és hosszú finomhangolás.
Én vagyok a demó a demográfiájukhoz. Az áhított álomnő.

Látom, ahogy vér keveredik a folyadékba, mint tinta a vízbe.
A világ jobbra billen, aztán minden mintha rám szakadna.
Felkapaszkodnék a növekvő sötétségen át, de magába húz.
Nem tudom nyitva tartani a szemem. Nem tudom mozgatni a karom.
Aztán a csend. Mint búvárkodás közben. Hirtelen nagyon félek.
Követem a buborékokat, és tudom, hogy nemsokára felbukkanok.

H. Nagy Péter gyűjtése